

overordentlig usikkert, ja, som det forekommer mig, næsten upassende vilde det dog være at tage en Beslutning, der refererede sig til Fremtiden, naar Forholdet — som ogsaa udtrykkelig bemærket i den paagjældende Passus — stiller sig paa den Maade, at der vil foregaae nye Valg i Mellemtiden, saaledes at det altsaa bliver et ganske nydannet Folkething, som skal tage Beslutning i saa Henseende. Under disse Omstændigheder troer jeg, man maa sige, at der i Virkeligheden aldeles Intet er opnaaet ved en saadan Udtalelse, men at den i og for sig maa ansees upassende. — Egesaaltid er der paa den anden Side nogen Udfigt til, at nogetsomhelst Skridt i denne Henseende skulde blive foretaget fra Regjeringens Side. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne udtalte igaar ved Slutningen af Forhandlingerne, at Dagsordenen ikke indeholdt nogen Fordring til Regjeringen, at den ikke engang indeholdt noget Haab eller endog blot en Forventning, men at den kun udtalte det Duffe, at Regjeringen vilde tage Sagen under fornyet Overveelse. Hvor meget man imidlertid spækkede Bægten af Dagsordenen, bliver den dog lige ugrundet; thi det er aabenbart, at ikke engang dette passende kan siges overfor den Regjering, som gennem sin Chef klart og bestemt har udtalt, at han og den Regjering, for hvilken han staaer i Spidsen, ikke paa nogen Maade, hverken nu eller i Fremtiden, ville gaae ind paa at foretage den forlangte Undersøgelse. Det er altsaa klart og tydeligt, at der hverken fra den ene eller fra den anden af de to Sider vilde, dersom en saadan Dagsorden blev vedtagen, være den allerfjerneste Forventning om, at nogetsomhelst Skridt i den Retning vilde blive foretaget. Man kunde maaffee sige, at der da heller ikke egentlig var tabt Noget ved den; man var gaaet ind paa en Dagsorden, som kunde være motiveret bedre, lettere og simplere, men at det i alt Fald ikke var første Gang, og, naar dog Sagen var endt dermed, var der egentlig ikke noget stort tabt derved. Man maa imidlertid lægge Mærke til, at Sagen ingenlunde er endt dermed, men at det kun er ved den første Gjennemlæsning af denne Dagsorden, man vil komme til dette Resultat. Naar man derimod

noget næiere og alvorligere prøver selve Udtrykkene i den og fremfor Alt sammenholder den med Alt, hvad der blev udtalt under Forhandlingerne igaar, kommer man til et heelt andet Resultat. Det er ogsaa ganske vist, at, dersom dette ikke var Tilfældet, vilde det være ubegribeligt, hvorledes man paa den ene Side kunde lægge saa stor Vægt paa en saadan Dagsordens Vedtagelse, som man har gjort, medens man fra den anden Side, fra Conseilspresidentens Side, med saa stor Stykke, som ffeet er, har udtalt, at denne Dagsorden maatte møde den bestemtteste Modstand. Jeg finder som sagt denne Udtalelse af Conseilspresidenten fuldkommen naturlig og berettiget, fordi det ingenlunde kan siges, at man ved Vedtagelsen af denne Dagsorden var, maaffee blot i en mindre heldig Form, gaaet over til at forhandle de følgende Sager paa Dagsordenen uden længere at dvæle ved Forespørgslen. Naar Thinget vedkjendte sig den Udtalelse, at en Undersøgelse bør finde Sted, og det endog i saa stærke og varme Udtryk som dem, der findes i denne Dagsorden, nemlig at det skulde være i Retfærdighedens, i Folkets, i Herrens og i Regjeringens velforstaede Interesse, kunde det ikke gaae an, at Regjeringen betragtede dette som Noget, der var uden videre Betydning. Det er mig aldeles klart, at det vilde være fuldstændig urigtigt fra Regjeringens Side at indtage nogen anden Stilling til denne Sag end den, som igaar blev indtagen af Conseilspresidenten, og at heller ikke selve Thinget kunde ønske en anden Stilling overfor en saadan Udtalelse, forudsat at den blev godkjendt af Thinget. Med andre Ord, hvis Thinget vedtog en saadan Dagsorden, er det aldeles klart, at Stillingen var gaaet over til at blive en Conflict imellem Thinget og Regjeringen, og at man derved vilde være bragt ind paa et Standpunkt, som jeg paa ingen Maade troer, at det enten er Thingets Mening at ville indtage, eller at det endog blot har været Forslagsstillernes Mening at hævde, dengang de stillede deres Forslag. Forsaavidt der ikke bliver givet yderligere Anledning dertil, skal dog jeg ikke videre fordybe mig i den nye Stilling af Sagen, som efter, hvad vi hørte igaar, og efter, hvad der forekommer mig fuldstændigt i sin